

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0623 van 16 februari 2016
in de zaak 1112/0336/A/9/0287

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Francky VERSCHUERE
kantoor houdende te 8790 Waregem, Oude Desselgemstraat 69
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 23 december 2011 de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 november 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] van 6 juli 2011 ontvankelijk en ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor 'het plaatsen van een tuinafsluiting'.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 7 mei 2012, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Bij beschikking van 27 november 2015 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de negende kamer.

Bij tussenarrest van 9 december 2015 heeft de voorzitter van de negende kamer beslist om de debatten te heropenen om de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen.

De partijen werden opgeroepen om opnieuw te verschijnen op de openbare zitting van 21 januari 2016.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partijen en de verwerende partij zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 31 maart 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor 'het plaatsen van een tuinafsluiting'.

De aanvraag beoogt de regularisatie van de geplaatste afsluitingen rondom het perceel. Op de rooilijn en op de linker perceelgrens staat er een houten afsluiting van twee meter hoog. De twee meter hoge afsluiting op de achterste perceelgrens en de rechter perceelgrens bestaat uit paal en draad met doek. Ter hoogte van de toegang tot het perceel staat er een houten poort ingeplant.

Het perceel is gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, 'Afbakening regionaalstedelijk gebied Kortrijk', vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 20 januari 2006, meer bepaald binnen plan 7c 'stedelijk woongebied Rijs'.

Het perceel is, als lot [REDACTED], ook gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling nr. HEU077 van 29 januari 1975. Lot [REDACTED] is gecreëerd na een op 26 augustus 2008 vergunde wijziging waarbij de oorspronkelijke kavel 30 in twee loten werd gesplitst.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 10 april 2011 tot en met 9 mei 2011 wordt gehouden, worden er drie bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 3 mei 2011 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de [REDACTED] weigert, eensluidend met het ongunstig advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, op 6 juli 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 5 augustus 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 27 september 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting op 5 oktober 2011 beslist de verwerende partij op 10 november 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

(...)

Het ontwerp ligt in een dd. 29.01.1975 goedgekeurd verkavelingsplan HEU077 van [REDACTED]. Het lot 30a maakt deel uit van de originele verkaveling ([REDACTED]), van de tweede wijziging vergund op 08.03.1984 (wijziging voorschriften), van de vierde wijziging vergund op 26.08.2008 (splitsing perceel [REDACTED] in [REDACTED] en [REDACTED]).

Op het vlak van afsluitingen laten de verkavelingsvoorschriften hetvolgende toe:

- “Op de rooilijn: levend groen, maximum 0,5m. hoog.
- Tussen twee voortuinstroken: idem.
- Tussen twee zijtuinstroken: levend groen of normandische afsluitingen, maximum 1,20m. hoog (niet toegelaten in strook D).
- In de strook D zijn op alle perceelsgrenzen gelegen buiten de achteruitbouwzone, gemetste muren met maximumhoogte 1,80m. toegelaten.”

Het ontwerp voorziet een houten afsluiting met een hoogte van 2m op de rooilijn en een houten afsluiting tussen de linkerperceelsgrens, eveneens met een hoogte van 2m. Tot slot wordt op de rechter en achterste perceelsgrens een afsluiting van 2m bestaande uit palen met draad en doek voorzien. Op de plannen wordt tevens een houten poort voorzien met een lengte van 5m en een hoogte van 2m. Deze wordt transversaal op de rooilijn geplaatst.

Art. 4.4.1 van de VCRO voorziet de mogelijkheid afwijkingen toe te staan van stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften wat de perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen betreft. Afwijkingen op de bestemming, de maximale vloerterreinindex en het aantal bouwlagen kunnen echter niet toegelaten worden. Het kan enkel gaan om beperkte afwijkingen en deze kunnen enkel vergund worden nadat een openbaar onderzoek werd georganiseerd.

De verkaveling voorziet uitdrukkelijk in een groen karakter. Het plaatsen van een houten afsluiting op de rooilijn en een houten poort in de voortuin beantwoordt hier geenszins aan en impliceert dan ook een oneigenlijke wijziging van de verkavelingsvoorschriften. De gevraagde afwijking gaat direct in tegen de basisvisie van de verkaveling en kan dan ook niet als beperkte afwijking worden beschouwd in het licht van artikel 4.4.1 VCRO. Er is dan ook een legaliteitsbelemmering om de aanvraag te vergunnen. Ook de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar kwam tot dezelfde vaststelling.

Ook het voorgestelde alternatief om te voorzien in een houten afsluiting met spijlen draagt geenszins bij tot het groen karakter van de verkaveling en kan niet worden aanvaard. Zelfs indien de hoogte van de afsluiting zou worden beperkt tot 0,5m is er geen garantie

dat het groen karakter van de verkaveling zal worden behouden. Bovendien schept dit een precedent waardoor het groene straatbeeld volledig zou verdwijnen.

De aanpalende burens hebben schriftelijk hun akkoord gegeven voor de reeds geplaatste omheining op de zijperceelsgrens (hout en paal- en draadconstructie). Deze constructie is bijna dubbel zo hoog als de maximumhoogte toegelaten door de verkavelingsvoorschriften en kan niet als een beperkte afwijking worden beschouwd in toepassing van artikel 4.4.1 VCRO. Er wordt gewezen op het feit dat het college van burgemeester en schepenen in 2001 en in 1991 een vergunning verleende voor het plaatsen van houten scheidingswand op de zijperceelsgrens. Deze stedenbouwkundige vergunningen bevinden zich in bijlage in het dossier. Een onwettige vergunning kan evenwel geen precedents scheppen: in onwettigheid geldt geen ongelijkheid. Volgens de Raad van State is het vergunnen van een houten afsluiting daar waar de verkavelingsvoorschriften een groene afsluiting of een Normandische afsluiting voorzien strijdig met de verkavelingsvoorschriften (R.v.S., [REDACTED], 18 januari 2005, nr. 139.433). Dit arrest leidde tot de vaste beleidslijn van de deputatie om geen houten afsluitingen te voorzien wanneer de verkavelingsvoorschriften groen voorschrijven.

Aangezien er geen beperkingen qua materiaalgebruik worden opgelegd in de verkavelingsvoorschriften voor de omheining op de achterste perceelsgrens is het vrijstellingsbesluit van toepassing. Volgens besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zijn volgens hoofdstuk 5 art. 5. 2° open afsluitingen (afsluiting in draad of draadgaas) met een maximale hoogte van 2 meter vrijgesteld van vergunning. De paal- en draadconstructie op de achterste perceelsgrens voldoet aan het vrijstellingsbesluit.

(...)

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Voor wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft stelt de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar het volgende:

“Uit het beroepsschrift blijkt dat aanvragers in het verleden reeds geconfronteerd werden met een inbraak, waardoor ze hun eigendom volledig wensen af te sluiten. Het onveiligheidsgevoel kan begrepen worden, doch zijn er betere alternatieven om hun eigendom af te schermen. Aanvrager kan bijvoorbeeld net als de aanpalende burens een ligustrumhaag planten. In het verlengde van de zijgevel kunnen poorten geplaatst worden. Hierdoor is er een open zicht vanuit het straatbeeld en is de woning met tuin volledig afgesloten.”

De deputatie treedt bovenstaande motivering volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt deze tot de hare.

De aanvraag is niet verenigbaar met de plaatselijke goede ruimtelijke ordening.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag voorziet in het plaatsen van een houten poort en een houten afsluiting met een hoogte van 2m op de rooilijn en de linkerperceelsgrens; dat deze aanvraag strijdig is met de basisvisie van de verkaveling die uitdrukkelijk voorziet in een groen karakter; dat deze aanvraag een oneigenlijke wijziging impliceert van de verkavelingsvoorschriften en niet kan worden beschouwd als een beperkte afwijking in toepassing van artikel 4.4.1 VCRO; dat het college dergelijke afsluitingen weliswaar reeds heeft vergund maar dat geen rechten kunnen worden ontleend aan een onwettige

*vergunning; dat de hoogte van de paal- draad constructie op de rechterperceelsgrens afwijkt van de verkavelingsvoorschriften; dat op het vlak van materiaalgebruik in de verkavelingsvoorschriften geen beperkingen worden opgelegd voor de omheining op de achterste perceelsgrens; dat de afsluiting uit paal en draad op de achterperceelsgrens vrijgesteld is van vergunning; dat er voldoende alternatieven zijn om het eigendom af te schermen; dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening;
...*

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.4.1, §1 VCRO op grond waarvan afwijkingen op de geldende verkavelingsvoorschriften betreffende de perceelafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen kunnen worden toegestaan.

De verzoekende partijen betwisten dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de afwijkingsbepaling van artikel 4.4.1, §1 VCRO. Volgens hen voldoet de aanvraag aan de voorwaarden van artikel 4.4.1, §1 VCRO. Het gaat om beperkte afwijkingen die aan een openbaar onderzoek werden onderworpen. Ten onrechte heeft de verwerende partij geoordeeld dat de aanvraag een oneigenlijke wijziging inhoudt van de verkavelingsvoorschriften.

De verzoekende partijen argumenteren dat de verwerende partij zich ten onrechte beroept op een vaste beleidslijn, gebaseerd op een arrest van de Raad van State van 18 januari 2005, om geen houten afsluiting te vergunnen wanneer de verkavelingsvoorschriften een groene afsluiting voorschrijven. Volgens de verzoekende partijen staan die beleidslijn en het arrest van de Raad van State op losse schroeven door de invoering van artikel 4.4.1 VCRO dat een legale basis heeft verschaft om de door hen aangevraagde afwijkingen toe te staan. De motivering dat de verzoekende partijen op een oneigenlijke wijziging van de verkavelingsvergunning uit zijn, mist om die reden geloofwaardigheid.

Daar voegen de verzoekende partijen aan toe dat zij in volle respect voor of zelfs met het akkoord van hun burens hebben gehandeld.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen zich lijken toe te spitsen op het deel van de aanvraag dat de houten afsluiting en de houten poort in de voortuin betreft; en niet lijken te betwisten dat er in de verkavelingsvoorschriften uitdrukkelijk wordt gekozen voor afsluitingen in

levend groen, en dat er daaruit mag worden afgeleid dat het opzet van de verkaveling erin bestaat om een verkaveling met een groen karakter te bewerkstelligen.

De verwerende partij stelt dat de aanvraag lijnrecht ingaat tegen de basisvisie van de verkaveling en dat er dan ook sprake is van een oneigenlijke wijziging van de verkavelingsvoorschriften, wat niet als een 'beperkte afwijking' in de zin van artikel 4.4.1 VCRO kan worden beschouwd.

De verwerende partij betoogt voorts dat de verwijzing naar het vermelde arrest van de Raad van State terecht is omdat de toen geldende wetgeving ook al toeliet om af te wijken van verkavelingsvoorschriften. Die rechtspraak behoudt dan ook haar relevantie.

Tot slot wijst de verwerende partij erop dat de aanvraag ook de oprichting beoogt van afsluitingen op de linker en rechter perceelgrens die dubbel zo hoog zijn dan de maximaal toegelaten hoogte volgens de verkavelingsvergunning en in ander materiaal (hout, paal en draad) worden uitgevoerd, zodat er alleszins geen sprake kan zijn van een 'beperkte afwijking' in de zin van artikel 4.4.1 VCRO.

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat het groene karakter van de verkaveling door de te regulariseren afwijkingen niet fundamenteel wordt geschonden, en dat het motief van de 'oneigenlijke verkavelingswijziging' geen decretale of reglementaire basis heeft en steunt op oude rechtspraak van de Raad van State. Het gaat om afwijkingen op verkavelingsvoorschriften die expliciet in artikel 4.4.1, §1 VCRO worden afgedekt.

De verzoekende partijen ontwaren bovendien tegenstrijdigheden in de motivering, nu de verwerende partij de afsluiting op de achterste perceelgrens blijkbaar wel aanvaardt en dus niet in strijd acht met het groene karakter van de verkaveling.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de aanvraag lot 30a betreft dat deelt uitmaakt van de verkaveling nr. HEU077, vergund op 29 januari 1975. De geldigheid van de verkavelingsvergunning staat niet ter discussie.

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, a VCRO blijkt dat een vergunning moet worden geweigerd als de aanvraag in strijd is met de voorschriften van een niet-vervallen verkavelingsvergunning, tenzij er daarvan op geldige wijze is afgeweken.

Artikel 4.4.1, § 1 VCRO bepaalt:

“ ...

In een vergunning kunnen, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen.

Afwijkingen kunnen niet worden toegestaan voor wat betreft:

- 1° *de bestemming;*
- 2° *de maximaal mogelijke vloerterreinindex;*
- 3° *het aantal bouwlagen.*

...”

Op grond van die bepaling is de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om afwijkingen op verkavelingsvoorschriften toe te staan aan een dubbele restrictie onderworpen. Artikel 4.4.1, §1 VCRO bepaalt dat de afwijkingen enkel betrekking mogen hebben op de perceelafmetingen, alsmede op de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen, en niet op de bestemming, de maximaal mogelijke vloerterreinindex en het aantal bouwlagen. Bovendien vereist artikel 4.4.1, §1 VCRO dat het om 'beperkte' afwijkingen gaat, wat inhoudt dat er geen afwijkingen mogen worden toegestaan die afbreuk doen aan de essentiële gegevens van de verkavelingsvergunning (VI. P, *Parl. St.*, 2008-09, nr. 2011/1, 136). Daaruit volgt dat de afwijkingen in overeenstemming met de algemene strekking van de verkaveling moeten blijven.

Artikel 4.4.1, §1 VCRO is een uitzonderingsbepaling en moet als dusdanig restrictief worden geïnterpreteerd.

2.

Het wordt niet betwist dat de door de bestreden beslissing niet ingewilligde aanvraag niet in overeenstemming is met de voorschriften van de verkavelingsvergunning van 29 januari 1975, in het bijzonder met artikel 3 dat onder meer bepaalt:

“
...
De voortuinstroken zijn uitsluitend voorbehouden voor groenaanleg.
(...)
De strook voor tuinen is bestemd voor tuinen en wat tot die tuinen behoort.
Als afsluitingen zijn toegelaten:
- *op de rooilijn: levend groen, maksimum 0,50 m. hoog.*
- *tussen twee voortuinstroken: idem.*
- *tussen twee zijtuinstroken: levend groen of normandische afsluitingen, maksimum 1,20 m. hoog (niet toegelaten in strook D).*
In de strook D zijn op alle perceelsgrenzen gelegen buiten de achteruitbouwzone, gemetste muren met een maximumhoogte 1,80 m. toegelaten.
...”

De verwerende partij leidt daaruit met reden af dat die voorschriften getuigen van het opzet om de verkaveling een groen karakter te verlenen. De verzoekende partijen betwisten dat nergens. Zij betogen enkel dat de afwijkingen niet in strijd zijn met het groene karakter van de verkaveling, of nog, dat het groene karakter door de afsluitingen 'niet fundamenteel' wordt geschonden.

Met hun aanvraag streven de verzoekende partijen, in afwijking van de door artikel 3 ingestelde voorschriften, de regularisatie na van een houten afsluiting van twee meter hoog op de rooilijn en een houten poort in de voortuin. Nog daargelaten de vraag of die afwijkingen geen afbreuk doen aan de essentiële gegevens van de verkaveling, blijkt dat de aanvraag bovendien in afwijking van de geciteerde verkavelingsvoorschriften de regularisatie beoogt van een afsluiting op de linker en een afsluiting op de rechter perceelgrens van telkens twee meter, een van hout en een uit paal en draad met doek. In hun geheel genomen kunnen de aangevraagde afwijkingen niet als door artikel 4.4.1, §1 VCRO toegelaten beperkte afwijkingen worden beschouwd. De verwerende partij heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat de aanvraag de perken van artikel 4.4.1, §1 VCRO te buitengaats.

De opmerking dat de drie bezwaarschriften enkel de houten afsluiting op de rooilijn betreffen en dat de verzoekende partijen het 'onbetwiste akkoord' van de burens voor de afsluitingen op de

perceelgrens hebben, doet niet ter zake. Het is niet omdat er geen of weinig bezwaren zijn en dat de burens akkoord zijn, dat het vaststaat dat het om beperkte afwijkingen gaat.

Evenmin dienstig en ook onjuist is de kritiek dat de verwerende partij zou miskennen dat de 'invoering' van artikel 4.4.1, §1 VCRO afwijkingen mogelijk heeft gemaakt die voordien niet mogelijk waren. Artikel 4.4.1, §1 VCRO stemt goeddeels overeen met het vroegere artikel 111*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en artikel 49 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Die 'legale basis' was er voordien ook al.

Volgens de verzoekende partijen spreekt de verwerende partij zich tegen door te stellen dat de afsluiting op de achterste perceelgrens 'dan weer geen problemen geeft en niet in strijd is met het groene karakter van de verkaveling'. Die kritiek getuigt van een verkeerde lezing van de overweging in kwestie. De verwerende partij stelt vast dat de verkavelingsvoorschriften geen beperkingen op het materiaalgebruik voor omheiningen op de achterste perceelgrens opleggen en dat de te regulariseren afsluiting achteraan van de stedenbouwkundige vergunningsplicht is vrijgesteld. Anders dan de verzoekende partijen dat zien, is dat geen tegenspraak.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van een 'correcte toepassing van het principe van de goede ruimtelijke ordening'.

Aan de hand van bijgevoegde foto's stellen de verzoekende partijen dat er heel wat kavels in hun wijk op dezelfde manier werden afgesloten. Zij verwijten de verwerende partij de verkavelingsvoorschriften te willen verabsoluteren, terwijl alle burens afwijken van de verkavelingsvoorschriften. Alle afsluitingen zijn volgens hen hoger dan 1,20 meter en bestaan uit hout of paal en draad.

De verzoekende partijen wijzen opnieuw op het akkoord van aanpalende burens. Zij betogen dat de afsluiting op de zijkavelgrens oost vanaf de openbare weg amper zichtbaar is en om die reden geen afbreuk kan doen aan de leefbaarheid van de woonomgeving. Dat geldt ook voor de zijkavelgrens noord. Heel wat burens plaatsten integendeel houten afsluitingen die zichtbaar zijn vanaf de openbare weg.

Volgens de verzoekende partijen wordt het geheel uitgevoerd in duurzame materialen, wat een meerwaarde betekent voor de omgeving. De aanvraag is dan ook verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

2.

De verwerende partij antwoordt dat artikel 4.3.1, §2, 3° VCRO bepaalt dat de verkavelingsvoorschriften geacht worden de criteria van de goede ruimtelijke ordening weer te geven. De verwerende partij benadrukt dat de verkavelingsvoorschriften duidelijk zijn en naar een groen karakter streven. De verzoekende partijen sturen volgens de verwerende partij aan op een herbeoordeling van de goede ruimtelijke ordening, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Bovendien gaan de verzoekende partijen volgens de verwerende partij voorbij aan de vastgestelde legaliteitsbelemmering die op zich volstaat om de bestreden beslissing te verantwoorden.

3.

In hun wederantwoordnota repliceren de verzoekende partijen dat artikel 4.3.1, §2, 3° VCRO niet belet dat op grond van artikel 4.4.1 VCRO welomschreven afwijkingen mogelijk zijn. Zij vervolgen dat er in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er reeds gelijkaardige afsluitingen werden vergund. De verzoekende partijen wensen niet alleen een herbeoordeling van de goede ruimtelijke ordening, maar ook en vooral dat de verwerende partij de criteria van artikel 4.4.1, §1 VCRO respecteert.

Beoordeling door de Raad

1.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat zij een ‘herbeoordeling inzake de goede ruimtelijke ordening wensen’. Voor zover zij vragen dat de Raad tot die herbeoordeling overgaat, is hun kritiek onontvankelijk. Zoals blijkt uit artikel 4.8.3, §1, eerste lid VCRO, kan de Raad een bij hem bestreden vergunningsbeslissing enkel wegens objectieve onwettigheid vernietigen, zonder zelf tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan en zich aldus in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan.

2.

In overeenstemming met artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 3° VCRO worden de voorschriften van een verkavelingsvergunning geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven, voor zover die verkavelingsvoorschriften de in punt 1° van die bepaling vermelde aandachtspunten regelen en behandelen. In de door artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 3° VCRO bepaalde mate blijft de beoordeling van de verenigbaarheid van een aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beperkt tot het onderzoek van de overeenstemming van die aanvraag met de verkavelingsvoorschriften. Enkel in de mate dat de verkavelingsvergunning over sommige aspecten van de goede ruimtelijke ordening het stilzwijgen bewaart of daarover een eigen beoordelingsruimte laat, moet het vergunningverlenende bestuursorgaan tot een eigen beoordeling van de aanvraag overgaan.

De in artikel 3 bepaalde voorschriften van de verkavelingsvergunning van 29 januari 1975 bepalen op expliciete wijze waaraan afsluitingen in voortuin- en tuinstroken moeten voldoen. De aanvraag van de verzoekende partijen voldoet daar niet aan. Voorts blijkt uit de beoordeling van het eerste middel dat de verwerende partij rechtmatig heeft kunnen oordelen dat het niet gaat om beperkte afwijkingen die op grond van artikel 4.4.1, §1 VCRO kunnen worden toegestaan.

Daaruit volgt dat, wat de toets aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening betreft, de verwerende partij over geen appreciatiemarge meer beschikt. Het is dan ook vergeefs dat de verzoekende partijen met foto's proberen aan te tonen dat er in de omgeving nog tal van gelijkaardige afsluitingen staan. Dat doet niets af aan de gebondenheid van de verwerende partij door de verkavelingsvoorschriften.

De kritiek op de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de goede ruimtelijke ordening komt neer op kritiek op overtollige motieven en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van het gelijkheidsbeginsel, zoals bepaald in artikel 10 van de Grondwet. De verzoekende partijen stellen dat gelijke feitelijke situaties door wetten en besluiten op dezelfde wijze moeten worden behandeld. De bestreden beslissing komt daaraan tekort.

Volgens de verzoekende partijen blijkt uit hun fotomateriaal dat er in de wijk waarop de verkavelingsvoorschriften betrekking hebben, verschillende houten afsluitingen aanwezig zijn die werden vergund of worden gedoogd. Het beoogde doel van een regelgeving kan niet worden bereikt door een verschillende behandeling van een aantal partijen in dezelfde feitelijke situatie.

2.

De verwerende partij antwoordt dat een schending van het gelijkheidsbeginsel maar kan worden ingeroepen als zij gelijkaardige aanvragen op een ongelijke wijze zou hebben behandeld. Volgens de verwerende partij tonen de verzoekende partijen nergens aan dat zij vergelijkbare constructies zou hebben vergund.

3.

In hun wederantwoordnota repliceren de verzoekende partijen dat de verwerende partij niet weerlegt dat de overgrote meerderheid van de burens gelijksoortige afsluitingen hebben geplaatst, vergund door de stad Kortrijk, zodat het vaststaat dat gelijkaardige aanvragen op een ongelijke wijze werden behandeld.

Beoordeling door de Raad

Het gelijkheidsbeginsel kan maar geschonden zijn als in rechte en in feite vergelijkbare situaties ongelijk werden behandeld, zonder dat die ongelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is; of als in rechte en in feite onvergelijkbare situaties gelijk werden behandeld zonder dat die gelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is. De toets aan het gelijkheidsbeginsel houdt in dat de vergelijking betrekking heeft op rechtssituaties die het gevolg zijn van het handelen van eenzelfde overheid. Het komt toe aan de verzoekende partijen om in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen.

De verzoekende partijen leggen wel foto's neer waarop afsluitingen te zien zijn, maar tonen niet aan dat de verwerende partij ook maar een van die afsluitingen zou hebben vergund. Zij brengen geen enkele vergunningsbeslissing van de verwerende partij bij waarmee de huidige beslissing zou kunnen worden vergeleken. De neergelegde foto's, waarvan dan nog kritiekloos zou moeten worden aangenomen dat het om vergunde afsluitingen in de verkaveling gaat, volstaan niet om de verwerende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te wijzen. De verzoekende partijen stellen trouwens zelf met zoveel woorden dat sommige afsluitingen worden 'getolereerd'. Op onwettige situaties kan er geen aanspraak op een gelijke behandeling worden geënt, evenmin op vergunningen die het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk – en dus niet de verwerende partij – zou hebben afgegeven.

Het derde middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 16 februari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, negende kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de negende kamer,

met bijstand van

Saartje CALLENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Saartje CALLENS

Geert DE WOLF